

Grey Scale #13

DANES-PICTA.COM

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

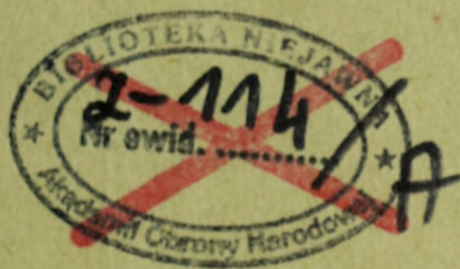
WYDZIAŁ STRATEGICZNO-OBRONNY

JAWNE

~~ZASTRZEŻONE~~

~~POUFNE~~

Egz.nr1

KONCEPCJA STRATEGICZNA
OBRONY POLSKI
LAT DZIEWIĘDZIESIĄTYCH

60737

WARSZAWA

1991

WYDZIAŁ STRATEGICZNO-OBRONNY

JAWNE

160306 Anna KOLEKOL
Podst. prot. Nu wch 648
z dn. 24.02.2006

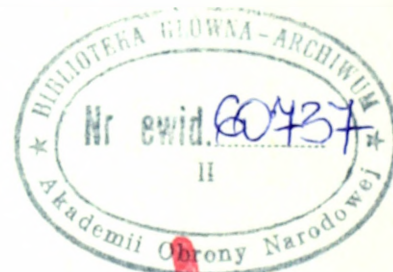
~~ZASTRZEŻONE
POUFNE~~

Egz. nr 1...

Archiwum.

KONCEPCJA STRATEGICZNA
OBRONY POLSKI
LAT DZIEWIĘCDZIESIĄTYCH

*Przebieg historii
na "WARSZAWIE"
28.01.2009
gen. K. Korbacz*

Opracował zespół:

gen. bryg. B. BALCEROWICZ
płk dr J. PAWŁOWSKI
płk dr hab. J. MARCZAK

KONCEPCJA STRATEGICZNA OBRONY POLSKI

Uwarunkowania polityczno-militarne

Polska z racji swego położenia geopolitycznego w centrum Europy i na głównym pomoście komunikacyjnym między jej wschodnią i zachodnią częścią - w sąsiedztwie potężnych i prężnych Niemiec, Rosji, a także Ukrainy - będzie zapewne tak, jak w przeszłości, obiektem silnego oddziaływania politycznego, gospodarczego i militarnego.

Podstawą oceny zagrożenia militarnego Polski przy opracowywaniu strategii obrony jest nie tyle aktualna /poprawna w stosunku do naszego państwa/ polityka sąsiadów, ile ich potencjał ekonomiczno-militarny, który w przyszłości może być wykorzystany przeciwko Polsce. Wydarzenia ostatnich lat jednoznacznie potwierdzają znaną prawidłowość, że sytuacja polityczno-militarna jest zmienna, niepewna oraz niezmiernie trudna do przewidzenia.^{x/}

Dla zapewnienia naszemu państwu bezpieczeństwa potrzeba siły obronnej zdolnej do skutecznego wspierania polityki zagranicznej oraz przeciwdziałania zagrożeniu militarnemu.^{xx/} Silna militarnie Polska jest także niezbędnym elementem systemu bezpieczeństwa europejskiego.^{xxx/}

U podstaw przygotowań obronnych RP powinno leżać założenie samowystarczalności, tj. liczenie przede wszystkim na własne siły. Ewentualne sojusze obronne, system bezpieczeństwa zbiorowego, deklaracje i gwarancje innych państw będą elementem ważnym i potrzebnym, wzmacniającym nasze bezpieczeństwo, nie mogą jednak,

x/ A.Beaufre, "Wstęp do strategii ...", MON 1968, s.230.

xx/ ...Polityka zagraniczna bez siły jest bezsilna ...,
J.Slessor, "Strategia Zachodu", MON 1958, s.29.

xxx/ Uwaga M.Thatcher w przemówieniu do Senatu RP 3.10.1991 r.

z racji swej zmienności i niepewności, być jego podstawą.

Geograficznie i historycznie ukształtowanymi głównymi kierunkami zagrożenia militarnego Polski są: wschodni i zachodni, z racji sąsiedztwa takich potęg jak Rosja i Niemcy. Obecnie, tak jak w przeszłości najgroźniejszy dla nas byłby równoczesny nacisk militarny lub agresja zbrojna z obydwu tych kierunków. Należy liczyć się także z możliwością wybuchu lokalnych konfliktów zbrojnych, głównie z kształtującymi się na wschodzie państwami - Litwą, Białorusią i Ukrainą.

Zdecydowanie większy potencjał ekonomiczno-militarny Rosji i Niemiec stawiają Polskę w sytuacji niekorzystnej wobec możliwości ewentualnej konfrontacji zbrojnej. Stąd też nasza strategia obrony musi, przez odpowiedni dobór sposobów i środków, zapewnić skuteczne przeciwstawienie się przewadze ewentualnych agresorów.

Cele i wymogi strategii obrony Polski

Głównym celem strategicznym obrony RP jest zachowanie suwerenności i integralności terytorialnej państwa.

Dla osiągnięcia celu głównego niezbędne jest osiągnięcie pośrednich celów strategicznych, za które uważa się:

1. Zniechęcanie /odstraszanie/ potencjalnych agresorów do wykorzystywania sił zbrojnych dla wywierania nacisku na państwo polskie bądź do agresji zbrojnej.
2. W razie agresji - odparcie uderzeń przeciwnika i udaremnienie wtargnięcia jego sił w głąb terytorium Polski.
3. Zniszczenie, wyparcie lub zmuszenie do wycofania poza granice sił przeciwnika, które włamały się lub desantowały w głąb terytorium Polski.

Teoria i praktyka wojenna oraz analiza współczesnych przygotowań obronnych wielu państw upoważniają do sformułowania następujących podstawowych wynogów strategii obrony Polski:

1. Wiarygodność siły obronnej Polski - jako główny wymóg strategiczny - oznacza takie przygotowanie obronne narodu, sił zbrojnych i terytorium, które stwarza realne podstawy do skutecznego odstraszenia w czasie pokoju oraz skutecznej obrony przed agresją. Zapewnienie wiarygodności obronnej umożliwi ponadto Polsce zawarcie sojuszy obronnych zwiększających jej bezpieczeństwo militarne.
2. Zgodność celów i sposobów obrony z aktualnymi i przyszłymi możliwościami militarnymi i ekonomicznymi Polski.
3. Wielostronność i kompleksowość przygotowań obronnych, zapewniające dostosowanie się do każdej sytuacji militarnej w przyszłości.
4. Pełne wykorzystanie takich atutów obrony własnego terytorium jak możliwość obronnego przygotowania obszaru kraju oraz

zmobilizowania narodu do powszechnego udziału w walce.

5. Zapewnienie możliwości szybkiego manewru i ześrodkowania sił na zagrożonych kierunkach.

Charakter zagrożenia militarnego

Zagrożenie militarne Polski może przybrać formę zastraszania militarnego bądź agresji zbrojnej. Zastraszanie militarne może obejmować szeroki wachlarz działań - poczynając od rozbudowy sił zbrojnych, poprzez ćwiczenia i przesunięcia wojsk w pobliże granic, aż do zbrojnych naruszeń granic lądowych, powietrznych i morskich oraz gróźb użycia sił zbrojnych.

Charakter agresji zbrojnej określają: sposób przystąpienia do działań wojennych, sposoby prowadzenia działań zaczepnych oraz efektywność bojowa środków rażenia.

Należy zakładać, że podjęcie działań wojennych nastąpi z zaskoczenia w skali operacyjnej, a nawet strategicznej, bez uprzedniej koncentracji sił nad zagrożoną granicą /granicami/. Tego rodzaju zaskoczenie umożliwi posiadanie przez atakującego związków powietrznomanewrowych.

W wyniku zaskoczenia mogą zostać sparaliżowane systemy kierowania państwem i dowodzenia wojskami, zniszczone samoloty na lotniskach i rakiety na wyrzutniach oraz uchwycone z powietrza ważne obiekty i rubieże. Dla przeciwdziałania zaskoczeniu strategicznemu i operacyjnemu już na początku wojny konieczne będzie utrzymywanie w gotowości bojowej sił obrony przeciwlotniczej kraju oraz lądowej obrony ważnych obiektów i rubieży wzdłuż granic i w głębi terytorium.

Powietrzno-ładowy sposób działań zaczepnych oznacza niebezpieczeństwo równoczesnego uderzenia ogniem i wojskami nie tylko na przednią linię obrony, ale również na obiekty i rubieże w jej głębi. Konsekwencją tego może być sparaliżowanie obrony, co umożliwi szybkie wtargnięcie zgrupowań pancerno-zmechanizowanych w głąb kraju oraz udaremnienie manewru odwodów na kierunki uderzenia przeciwnika. W związku z tym powstaje konieczność przygotowania obrony lądowej RP nie tylko wzdłuż granic, ale również w głębi terytorium - nadając jej charakter przestrzenny.

Współczesne i perspektywiczne środki rażenia o charakterze strategiczno-operacyjnym /rakiety samosterujące oraz samoloty myśliwsko-bombowe wyposażone w rakiety i bomby samonaprowadzające/ stwarzają groźbę zniszczenia już w pierwszych atakach najważniejszych elementów systemu obronnego państwa, takich jak: stanowiska kierowania państwem i dowodzenia wojskami, lotniska, przeprawy, węzły łączności oraz wojska w rejonach ześrodkowania.

W przypadku wybuchu lokalnych konfliktów zbrojnych, zwłaszcza na tle narodowościowym należy się liczyć, że przeciwnik będzie stosować na szeroką skalę nieregularne formy działań zbrojnych - działania partyzanckie, dywersyjne i terrorystyczne.

Zadania obrony Polski

Z celów i wymogów strategii oraz warunków obrony Polski wynikają zadania obronne na czas pokoju i wojny.

W czasie pokoju dotyczą one przygotowania wiarygodnej siły obronnej zapewniającej skuteczne odstraszenie, a w razie potrzeby - odparcie agresji i obejmują:

1. Opracowanie, a następnie stałe aktualizowanie założeń polityki obronnej i strategii wojennej.
2. Przygotowanie i utrzymywanie w gotowości bojowej wojsk operacyjnych zdolnych skutecznie przeciwstawić się wspólnie z siłami Obrony Regionalnej /Terytorialnej/ uderzeniom potencjalnych przeciwników.
3. Przygotowanie masowej formacji zbrojnej o charakterze terytorialnym - sił Obrony Regionalnej /Terytorialnej/.
4. Przygotowanie obronne narodu, w tym utrzymywanie i wzmacnianie ducha i woli obrony.
5. Przygotowanie obronne terytorium Polski.
6. Przygotowanie obronne gospodarki i innych dziedzin państwa.

W czasie wojny dotyczą one odparcia agresji na dużą skalę w ramach zawczasu przygotowanej strategicznej operacji obronnej i obejmują:

1. Obronę wojsk i strategicznie ważnych obiektów przed uderzeniami lotniczo-rakietowymi.
2. Załamanie bądź odparcie uderzeń zgrupowań wojsk lądowych przeciwnika usiłujących wtargnąć w głąb terytorium Polski.
3. Lokalizację, a następnie rozbicie desantów przeciwnika.
4. W wypadku włamania się zgrupowań przeciwnika w głąb terytorium Polski - równoczesne prowadzenie regularnych działań obronno-

zaczepnych i na masową skalę działań nieregularnych na zajętych przez przeciwnika terytorium dla zatrzymania, a następnie rozbicia bądź wyparcia jego sił poza granice naszego kraju.

Zadania obronne prowadzone dla odparcia lokalnej agresji, realizowane w formie operacji obronno-zaczepnej obejmują:

1. Zatrzymanie, lokalizację, a następnie rozbicie bądź wyparcie poza granice sił przeciwnika.
2. Uchwycenie pozycji stwarzających dogodne warunki dla prowadzenia rozmów pokojowych.

Istota strategii obrony Polski

Państwo polskie, ze względów ekonomicznych oraz ustalonych limitów sił i uzbrojenia, nie jest w stanie utrzymywać podczas pokoju oraz rozwinąć w czasie zagrożenia wojennego regularnej armii o liczebności oraz jakości uzbrojenia porównywalnych z potencjałami militarnymi sąsiadów zachodniego i wschodnich. W związku z tym nie będzie mogło przeciwdziałać zagrożeniu militarnemu w formie uderzeń uprzedzających, bitew spotkaniowych, jak również obrony manewrowej.

Tak więc w warunkach polityczno-militarnych Polski dla realizacji celów i zadań obrony konieczne jest przyjęcie strategii obronno-zaczepnej z elementami powszechnej obrony narodowej. Strategia ta powinna opierać się na wykorzystaniu do obrony Polski, oprócz armii regularnej, dwóch największych atutów obronnych - powszechnej woli obrony narodu polskiego oraz obronnego przygotowania terytorium.

Atut pierwszy może stać się podstawą do powszechnego i bezpośredniego uczestnictwa całego społeczeństwa w obronie terytorium kraju w ramach sił Obrony Regionalnej /Terytorialnej/, której wstępną koncepcję wypracował Sztab Generalny WP wspólnie z GIOT i dowództwami OW. Będą to formacje o charakterze powszechnym i terytorialnym, wzorowane na podobnych z okresu wojny obronnej 1939 r. /siły Obrony Narodowej/, które wypełniały chlubnie zadania bojowe w składzie regularnych dywizji wojska polskiego lub w ścisłym z nimi współdziałaniu. Chodzi o wykorzystanie w siłach Obrony Regionalnej /Terytorialnej/ przeszkolonych żołnierzy rezerwy w wieku do 50 lat, których zasoby wynoszą blisko 4 mln.

Współcześnie pewnym wzorem dla tworzenia i funkcjonowania tego rodzaju formacji są siły o podobnym przeznaczeniu tworzone

w takich państwach jak np.: Szwecja i Szwajcaria.

Uzbrojenie całości sił Obrony Regionalnej /Terytorialnej/ w nowoczesne, efektywne a zarazem tanie, przenośne środki walki /takie jak np.: broń maszynowa, granatniki ppanc, wyrzutnie rakiet plot. oraz miny/ umożliwi im w składzie lub we współdziałaniu z oddziałami i związkami wojsk operacyjnych - przy wykorzystaniu doskonałej znajomości terenu oraz jego odpowiednim przygotowaniu - prowadzenie skutecznej walki zarówno z siłami desantów, jak i z siłami pancerno-zmechanizowanymi. Siły Obrony Regionalnej /Terytorialnej/ użyte będą na całym terytorium, zarówno do działań regularnych i obrony obiektów w głębi, jak też do działań nieregularnych na obszarach opanowanych przez agresora.

Z kolei przygotowanie obronne terytorium Polski obejmować będzie: wykonanie stałych ukryć dla strategicznie i operacyjnie ważnych elementów kierowania państwem i dowodzenia wojskami oraz dla środków walki /samoloty, wyrzutnie rakietowe/; wykonanie pół-stałych ukryć dla wojsk i środków walki w rejonach koncentracji oraz na planowanych rubieżach i w rejonach obronnych; stwerczenie gotowego do alarmowego uruchomienia w wypadku agresji /na sygnał lub samodzielnie/ systemu masowych zapór inżynieryjnych i niszczeń wzdłuż granic i w głębi kierunków zagrożenia uderzeniami wojsk lądowych; umocnienie strategicznie ważnych punktów i obiektów /przeprawy graniczne, porty, lotniska itp./; przygotowanie do obrony miast i miejscowości położonych wzdłuż granic oraz w głębi na zagrożonych kierunkach.

Tak zarysowaną koncepcję obrony Polski wskazane byłoby nazwać strategią przygotowanej, powszechnej obrony narodowej. Przygotowanej, gdyż polega na realizacji zawczasu kompleksu przedsięwzięć obronnych, powszechnej - gdyż opiera się na wykorzystaniu wszystkich posiadanych zasobów ludzkich i materiałowych.

Istotą strategii przygotowanej, powszechnej obrony narodowej jest zespolenie działań wojsk operacyjnych z siłami Obrony Regionalnej /Terytorialnej/ w uporczywej i aktywnej obronie przed wtargnięciem zgrupowań powietrzno-lądowych przeciwnika w głąb terytorium Polski w oparciu o zawczasu wyznaczone i przygotowane rubieże, strefy i rejony obrony.

System rubieży, stref i rejonów obrony ^{x/}

Podstawą przygotowania obronnego Polski jest wyznaczenie - stosownie do celów i zadań obrony oraz warunków terenowych - systemu rubieży, stref i rejonów obrony. Umożliwi to "dowiązanie" przygotowań obronnych i działania wojsk w obronie do warunków terenu. Równocześnie wyznaczenie, a następnie przygotowanie systemu rubieży, stref i rejonów obrony - to stworzenie swego rodzaju infrastruktury obronnej Polski jako koniecznego warunku skutecznej obrony przed uderzeniem przeważających sił agresora.

Rubieże strategiczne w obronie Polski, w odróżnieniu od struktury obrony Układu Warszawskiego, są wyznaczone nie według schematu przestrzennego, ale w myśl dążenia do maksymalnego wykorzystania walorów obronnych obszaru naszego kraju jako podstawowej szansy skutecznego przeciwstawienia się uderzeniu przeważających sił agresora. Na rubieżach tych skoncentrowane zostaną przygotowania obronne oraz siły i środki podczas bitwy obronnej. Przełamanie lub utrata strategicznej rubieży obronnej w warunkach obrony Polski oznaczać może radykalne jej osłabienie, a nawet załamanie.

x/ Załącznik nr 1.

Pierwsze strategiczne rubieże obrony - zachodnia i wschodnia - oparte są na rzekach granicznych i innych przeszkodach naturalnych oraz miejscowościach w pasach przygranicznych wraz z przygotowanym zawczasu do uruchomienia systemem masowych zapór i niszczeń.

Drugie strategiczne rubieże obrony oparte są:

- zachodnia - na NYSIE KŁODZKIEJ, środkowym odcinku ODRY, terenach lesisto-jeziornych wzdłuż linii: SULECHÓW, ZBĄSZYN, MIĘDZYRZEC, GORZÓW, WAŁCZ, SZCZECINEK, MIASTKO, SŁUPSK. Teren lesisto-jeziorny od GORZOWA poprzez Pojezierze Myśliborskie i Drawskie do KOŁOBRZEGU może stanowić wartościową, pośrednią rubież obrony;
- wschodnia - na środkowej i dolnej WISLE, a od południa na DUNAJCIE. Znaczne oddalenie tej rubieży na odcinku: WARSZAWA - GDANSK od pierwszej rubieży wskazuje na celowość wyznaczenia pośredniej rubieży obrony wzdłuż BUGO-NARWI, dolnego odcinka NARWI, OSTROŁĘKI, PISZU i Wielkich Jezior Mazurskich.

Strategiczne strefy obrony - zachodnia i wschodnia - obejmują terytorium Polski od granicy państwowej do tylnej granicy drugiej rubieży obrony. W strefach tych zostanie skupiony główny wysiłek przygotowania i prowadzenia operacji obronnych.

Między rubieżami obronnymi celowo jest wyznaczyć i przygotować rubieże ryglowe, ogólnie w oparciu o równoleżnikowe odcinki rzek. W strefie zachodniej będą to: dolny odcinek WARTY, Odra na odcinku SULECHÓW, ujście NYSY ŁUŻYCKIEJ, Bory Dolnośląskie, pasmo Sudetów; w strefie wschodniej: dolny odcinek BUGU, dolny odcinek WIEPRZA i Pojezierze Włodawskie, dolny odcinek SANU z przyległymi obszarami leśnymi oraz pasmo Bieszczad i Beskidu Niskiego.

Strategiczne rejony obrony stanowiąc będą przygotowane do obrony obszary na podejściach do następujących miejscowości:

Na kierunku zachodnim: SZCZECIN, STARGARD, KOSTRZYN, GORZÓW, ŚWIEBODZIN, ŻARY, ŻAGAŃ, ZGORZELEC, LEGNICA, WROCŁAW.

Na kierunku wschodnim: AUGUSTÓW, BIAŁYSTOK, OLSZTYN, OSTRO-
ŁĘKA, WARSZAWA, SIEDLCE, LUBLIN, CHEŁM, ZAMOŚĆ, PRZEMYSŁ, RZE-
SZÓW.

Wymienione rejony będą przygotowywane do obrony i bronione przez miejscowe siły Obrony Regionalnej /Terytorialnej/ przy wsparciu wojsk operacyjnych.

W operacyjnych planach obrony zostaną wyznaczone rejony obro-
ny i obiekty /głównie mosty/ o znaczeniu operacyjnym.

Centralny Obszar Strategiczny stanowić będzie terytorium Polski znajdujące się między tylnymi granicami drugiej rubieży obrony. W obszarze tym dyslokowane będą siły Odvodu Naczelnego Dowódcy, główna część sił Powietrznych oraz miejscowe siły Obrony Regionalnej /Terytorialnej/, a także - w przyszłości - główne składki materiałowe. Równocześnie na obszarze tym przygotowane będzie zaplecze logistyczne dla wojsk działających w strategicznych strefach obrony oraz linie komunikacyjne dla manewru wojsk operacyjnych z jednego kierunku strategicznego na drugi.

Nadmorska rubież obrony stanowiąc będą przygotowane do obrony przeciwdesantowej przez siły Obrony Regionalnej /Terytorialnej/ i Marynarki Wojennej rejony portów i miast w pasie nadmorskim. Równocześnie wyznaczone tam będą i przygotowane rubieże ogniowe dla oddziałów i związków taktycznych przewidywanych do manewru na wybrzeże celem wzmocnienia obrony przeciwdesantowej.

Południowa rubież obrony stanowiąc będą przygotowane do obro-
ny przez siły Obrony Regionalnej /Terytorialnej/ i oddziały pie-
choty górskiej rejony blokujące przejścia przez Karpaty i Sudaty.

Dyslokacja pokojowa i strategiczne ugrupowania
obronne sił zbrojnych x/

Stosownie do celów, zadań i warunków obrony Polski pożądane będzie proporcjonalne rozmieszczenie głównej części ZT wojsk lądowych w dwóch strategicznych strefach obrony - zachodniej i wschodniej /lub dwóch "półpięścieniach" - wschodnim i zachodnim szerokości 100-150 km każdy/. Natomiast siły odwodu naczelnego dowódcy /OND/ oraz siły powietrzne, a także główne składy materiałowe powinny być rozlokowane w Centralnym Obszarze Strategicznym.

W aktualnej dyslokacji największą dysproporcję w stosunku do potrzeb stanowi brak związków taktycznych wojsk lądowych wzdłuż środkowej i północnej części granicy wschodniej. W najbliższych latach względy ekonomiczne prawdopodobnie nie pozwolą na zmianę dyslokacji wojsk operacyjnych. Stąd też dla zamknięcia istniejącej luki niezbędne jest, na wypadek zagrożenia agresją ze wschodu, zaplanowanie manewru ZT wojsk lądowych, a w najbliższym czasie zorganizowanie gęstej sieci formacji sił Obrony Regionalnej /Terytorialnej/ oraz przygotowanie tymi siłami do alarmowego uruchomienia systemu masowych zapór i niszczeń.

W sytuacji zagrożenia wojennego na dużą skalę na jednym z kierunków obrony następowałoby rozwinięcie sił zbrojnych w strategiczne ugrupowanie obronne.

Ugrupowanie obronne tworzyłyby następujące elementy:

Pierwszy rzut strategiczny, który stanowiłyby dwa korpusy armijne /KA/ z okręgów wojskowych /OW/ broniących bezpośrednio kierunku strategicznego wraz z siłami Obrony Regionalnej /Tery-

x/ Załączniki 2 i 3.

torialnej/ znajdującymi się w strefie obrony. Rzut ten tworzyłby ugrupowanie obronne obsadzając całą pierwszą rubież obrony /lub jej części/, rubieże ryglowe i rejony obrony.

Drugi rzut strategiczny, który zostałby utworzony przez manewr ZT dwóch KA z nie zagrożonego kierunku na drugą rubież obroną, a w razie potrzeby - manewr części sił również na rubież pośrednią lub rubieże ryglowe. W skład tego rzutu wchodziłyby również siły Obrony Regionalnej /Terytorialnej/ rozwinięte na drugiej rubieży obrony lub innych rubieżach obsadzonych przez wojska operacyjne tego rzutu.

Strategiczny odwód naczelnego dowódcy, który stanowiłyby wojska rozlokowane w Centralnym Obszarze Strategicznym w składzie: co najmniej jednego ZT wojsk lądowych, związku /oddziałów/ powietrznomanewrowego /tzw. siły szybkiego reagowania/ oraz związków i oddziałów rodzajów wojsk. Związki i oddziały wchodzące w skład odwodu pozostawałyby w gotowości do manewru.

Rzut osłony strategicznej, który stanowiłyby siły Obrony Regionalnej /Terytorialnej/, znajdujące się poza strefą obrony zagrożonego kierunku strategicznego; siły Marynarki Wojennej i wojsk lądowych wydzielone do obrony wybrzeża oraz siły wojsk operacyjnych wydzielone do obrony przejść przez Karpaty i Sudety.

Ugrupowanie sił Obrony Powietrznej i Lotnictwa.

Ugrupowanie sił Marynarki Wojennej.

Sposób prowadzenia strategicznej operacji obronnej x/

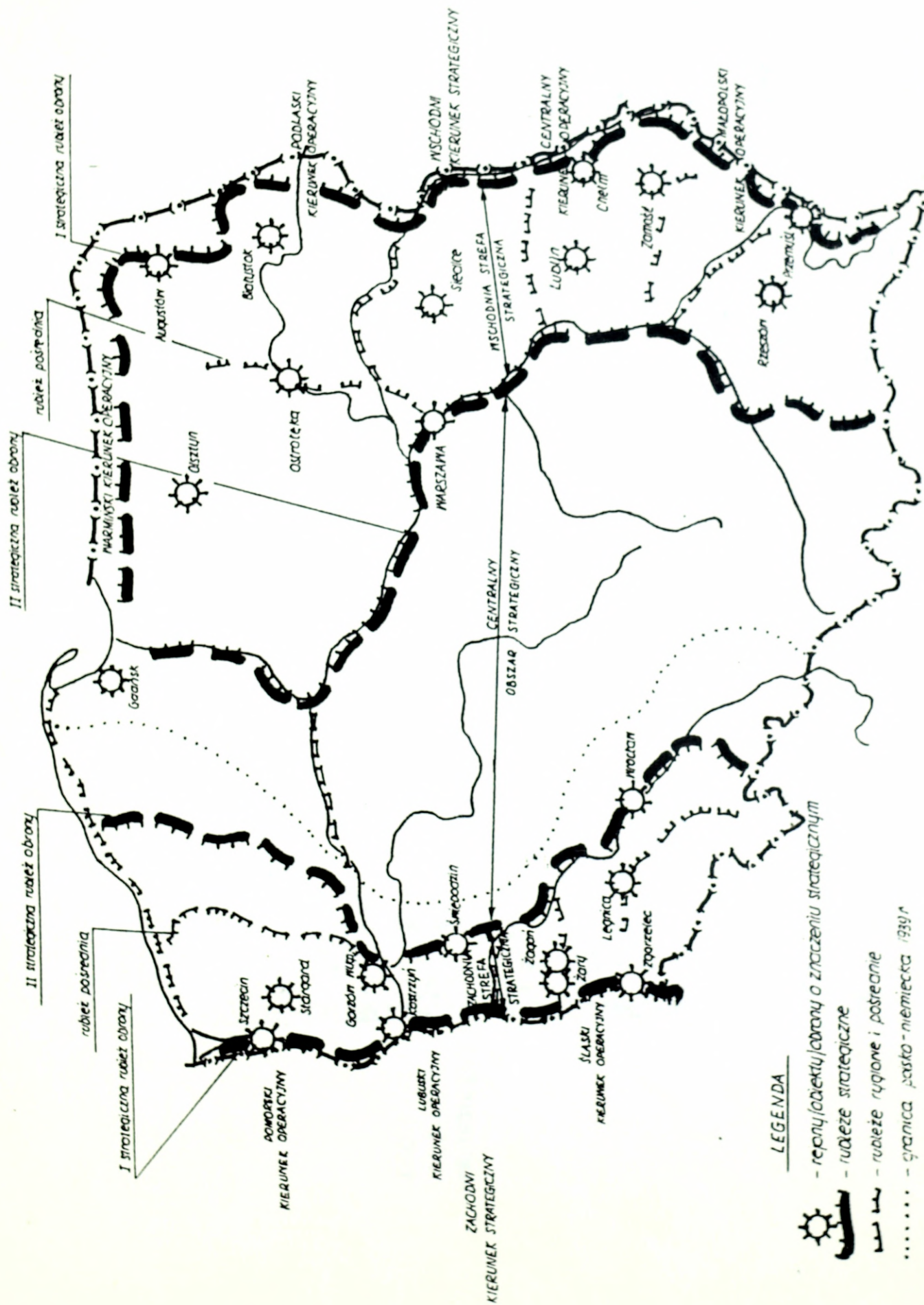
Myślą przewodnią strategicznej operacji obronnej jest uporczywa obrona przed wtargnięciem powietrzno-lądowych zgrupowań przeciwnika w zawczasu przygotowaną, strategiczną strefę obrony, z równoczesnym prowadzeniem obrony przeciwdesantowej i przeciwlotniczej na całym terytorium oraz manewrem wojsk operacyjnych i Odwodu Naczelnego Dowódcy na kierunek uderzenia przeciwnika.

W wypadku przełamania przez przeciwnika na jednym z kierunków strategicznej rubieży obrony należy prowadzić - w oparciu o rubieżę ryglowe i drugą strategiczną rubież obrony oraz samodzielne rejony obrony - bitwę obronną, będącą połączeniem regularnej obrony z prowadzonymi na masową skalę działaniami nieregularnymi na terenie zajęтым przez przeciwnika. Celem tej bitwy w jej pierwszym etapie jest związanie i uwikłanie sił przeciwnika w rozlicznych walkach oraz ich osłabienie i ostateczne zatrzymanie.

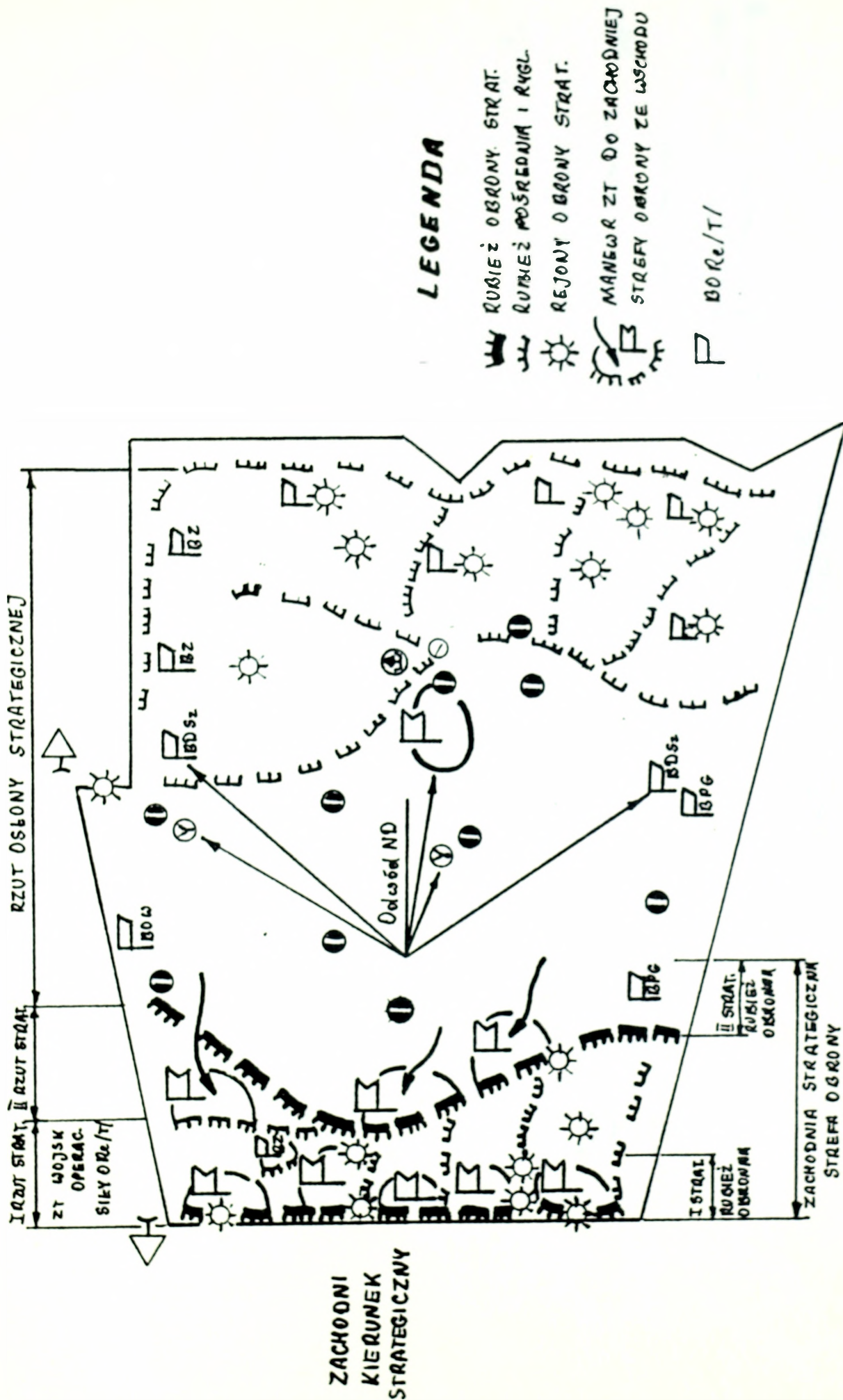
Równocześnie należy przeprowadzić manewr siłami drugiego rzutu i Odwodu Naczelnego Dowódcy na drugą strategiczną rubież obrony /rubieżę ryglowe/ dla wzmocnienia obrony lub wykonania przeciwuderzeń. W razie powodzenia przeciwuderzeń w drugim etapie bitwy obronnej - przejść do przeciwnatarcia celem ostatecznego rozbicia lub wyparcia z terytorium Polski zgrupowań przeciwnika.

x/ Załączniki 4, 5.

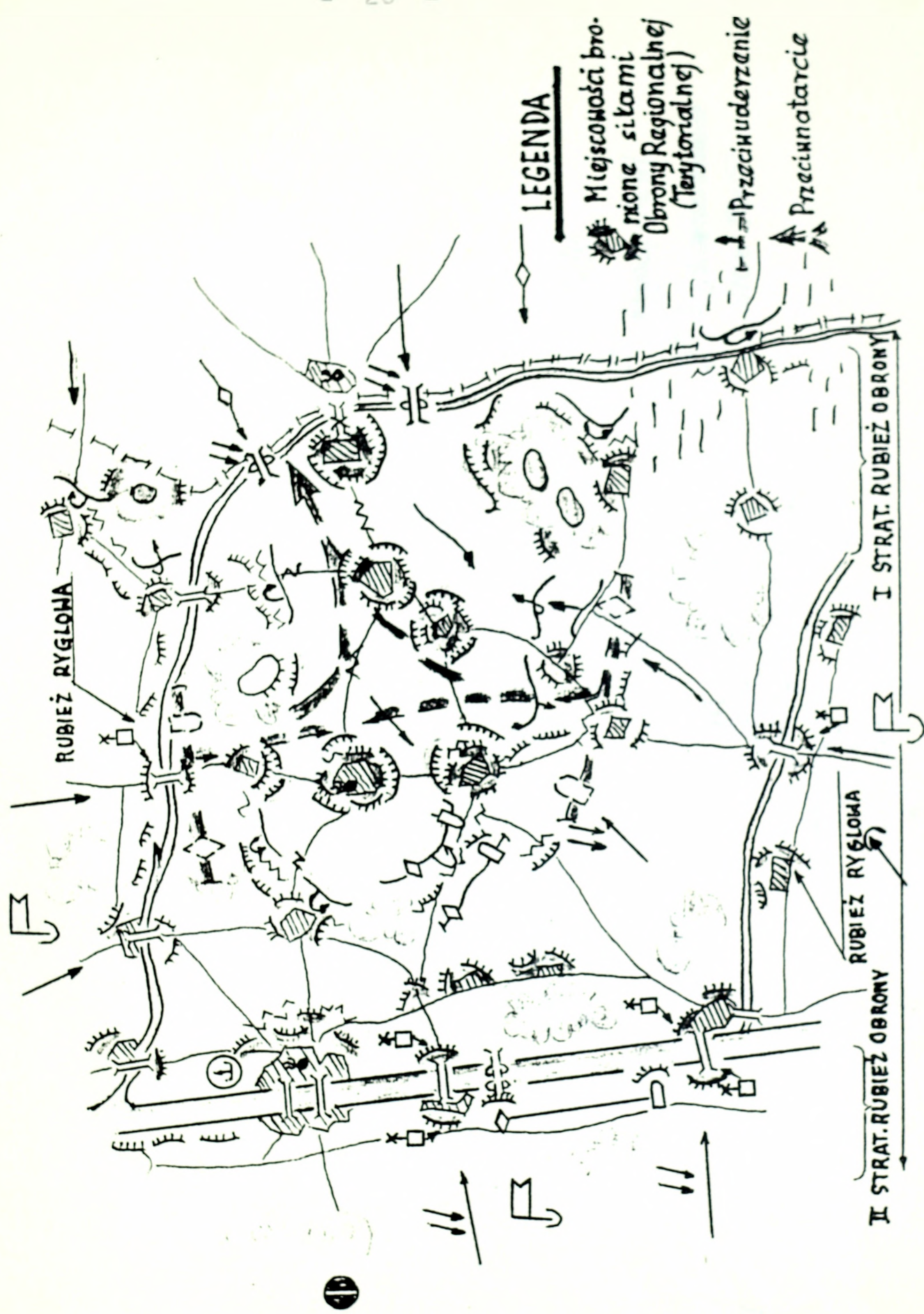
SYSTEM RUBIEŻY, STREF I REJONÓW OBRONY

UGRUPOWANIE STRATEGICZNE DO OBRONY KIERUNKU ZACHODNIEGO / WARIANT/

IDEA BITWY OBRONNEJ W KONCEPCJI PRZYGOTOWANEJ POWSZECHNEJ
OBRONY NARODOWEJ / WARIANT /

W SCHODNIA STRATEGICZNA STREFA OBRONY

złącznik 5

IDEA ODPARCIA LOZALNEJ AGRESJI (VARIANT I)

